

[Støtter.]

sikkerhed, der ligger i pantebrevet, og stille sig tilfreds med den reelle sikkerhed, der ligger i ejendommen og i låntagerens indtjening.

Når dette med tinglysningsloftet er sagt, skal jeg tilføje, at den konservative folketingsgruppe flere gange har fremhævet risikoen ved den fortsatte stigning i nettotilgangen af obligationer. Vor boligpolitiske ordfører, hr. Bendix, har to gange forgæves opfordret økonomi- og budgetministeren til at fremsætte en kommentar om dette forhold.

Den konservative gruppe ønsker fuld beskæftigelse, størst mulig prisstabilitet og orden i betalingsforholdene til udlandet — ligesom så mange andre har vi disse meget ambitiøse målsætninger — men det kan vise sig umuligt samtidig at opretholde en fri og ubegrænset adgang til at opnå realkredit. Vi spørger derfor igen regeringen, om den kan anerkende problemstillingen, og om den har gjort sig overvejelser om at begrænse tilgangen af obligationer.

Som fremhævet i min indledning er forslaget en besynderlig blanding af mange elementer. Jeg fristes til at betegne indholdet som alt mindre godt fra havet. Forslagets centrale fejl er, at det ikke indeholder forslag om foranstaltninger mod inflationens første og største årsag, nemlig statens og kommunernes omsiggribende læggen beslag på arbejdskraft og kapital. I stedet for anbefaler forslagsstillerne at gå løs på inflationens virkninger, nemlig på befolkningens naturlige anstrengelser for at skaffe sig realværdier i form af fast ejendom, for hvad skal lønmodtagerne gøre andet end at skaffe sig et parcelhus eller et sommerhus?

Hovedindholdet i forslaget er at rette bager for smed, og vi kan ikke være med til at forfølge de borgere og de skatteydere, som søger at sikre sig mod den alt for stærke inflation.

Guldborg: Vi kan fra venstres side være enige med forslagsstillerne så langt som til at pege på, at byggeriet og byggesektoren er en væsentlig faktor i hele inflationsproblemet i dansk økonomi. Det tror jeg ikke man kan bestride, men jeg vil gerne samtidig sige, at når man har peget på det og kalder sit forslag et forslag til bekæmpelse af inflation,

så mangler man i hvert tilfælde andre og væsentlige ting, der allerede har været nævnt.

Jeg vil for venstres vedkommende i særlig grad gøre opmærksom på — uden derved ikke at ville anerkende, at det er byggesektoren, der i høj grad er med til det — at den automatiske dyrtidsregulering og hele den automatiske virkning, den har på priser og lønninger, er en ganske specielt konstrueret motor til at sørge for inflationsvirkninger. Det forekommer mig, at forslagsstillerne åbenbart ikke er lige så interesserede i at se på denne side af økonomien.

På samme måde vil jeg sige, at når man taler om byggesektoren, sætter man fingeren hårdt på hele problematikken omkring parcelhuse og ejerboliger, men bevarer en lige så talende tavshed om den anden side af sagen, som er den støtte til byggeriet, der ydes over de sociale selskaber, og som sandelig har været medvirkende i høj grad til den inflatoriske og prisstigningsmæssige udvikling, der har været inden for boligbyggeriet. Så på det område synes jeg nok SF i sit forslag har fået en splint i det ene øje og en bjælke i det andet.

Om selve de enkelte bestemmelser vil jeg gerne sige, at der naturligvis er en fornuftig tankegang bag ved overvejelserne af, om man, sådan som forholdene er, og som følgerne af inflationen er, kan opretholde den gældende ordning med fradrag af renter af privat gæld, men det er jo ikke noget, SF har fundet på, det er noget, man har diskuteret og overvejet mange gange, om det er rimeligt, at der er de ordninger, der nu engang er. Men det viser sig — og det er jo det, som også dette forslag må køre fast på med det samme — at det, der i virkeligheden er problemet, er ikke spørgsmålet om selve fordelingen ved at kunne fradrage renter også af gæld, der er stiftet til et privat forbrug; problemet er, at man i et samfund med en hurtig inflation har en enorm fordel i at være gældsstifter, og det er for så vidt noget, som ikke klares ved disse meget udviklede betragtninger om rentefradrag.

Man har fra SFs side gerne villet forklare, at det er meget nemt at have med at gøre, når man taler om rene lønmodtagere, og når man taler om rene selskaber, og så siger man i sådan en lille parentes i midten: det er altså alt det andet. Men dér må jeg gøre